

TEN, KDO ŠEPTÁ

John Dickson Carr

John Dickson Carr
HE WHO WHISPERS

translation © Libor Zezula, 2017
copyright © The Estate of Clarice M. Carr, 2013

ISBN 978-80-7511-332-0
ISBN 978-80-7511-333-7 (epub)
ISBN 978-80-7511-334-4 (pdf)

John Dickson Carr
TEN, KDO ŠEPTÁ

KAPITOLA I

Večeře v Klubu vražd – naše první setkání po více než pěti letech – se bude konat v Beltringově restauraci v pátek 1. června ve 20.30 hodin. Přednášet bude profesor Rigaud. Až doposud nebyli zváni žádní návštěvníci, ale neměl byste, můj milý Hammonde, zájem přijít jako můj host?

To bylo, pomyslel si, znamení doby.

Padal jemný déšť, či spíše kluzká mlha, už když Miles Hammond odbočoval ze Shaftesbury Avenue do Dean Street. Ačkoli se to z potemnělé oblohy nedalo odhadnout, muselo být kolem půl desáté večer. Být pozván na večeři do Klubu vražd, a opozdit se skoro o hodinu, to nebyla jen pouhá nezdvořilost, ale přímo ďábelská a neomluvitelná drzost i v případě, že pro to měl člověk dobrý důvod.

A přesto se Miles Hammond zastavil, když došel k první křižovatce, kde se Romilly Street táhne podél okrajů Soho.

Znamení doby, ten dopis v jeho kapse. Znamení, že se v roce 1945 mír neochotně připlazil zpět do Evropy. A on si na to nemohl zvyknout.

Rozhlédl se.

Když stál na rohu Romilly Street, po jeho levici vedla východní zeď kostela svaté Anny. Šedá zeď s obloukovými okny byla téměř nedotčená. Ale v oknech chyběla skla a za nimi nebylo nic, jen skrze ně byla vidět šedobílá věž. Tam, kudy se řítil obrovský výbuch po Dean Street, zbyla pouze chaoticky rozházená prkna z domů a vyplivané pletence sušeného česneku, to vše promíchané s úlomky skla a maltou. Také tam byla postavená nová nádrž na vodu, obehnaná ostnatým drátem, aby se v ní hrající si děti nemohly utopit. Ale pod šeptajícím deštěm se stále skrývaly šrámy. Na východní zdi kostela svaté Anny, právě pod jedním dokořán zejícím oknem, byla zašlá destička připomínající oběti těch, kteří zahynuli v poslední válce.

Neskutečné!

Ne, pomyslel si Miles Hammond, nebylo k ničemu, když si říkal, že jeho pocity jsou morbidní, podivné nebo je bral jako výsledek pocuchaných nervů z války. Celý jeho život až do teď, se vším štěstím i smůlou, *byl* neskutečný.

Kdysi dávno vstoupil do armády s myšlenkou, že se pevné základy boří a že je s tím třeba něco udělat, jakýmkoliv způsobem. A potom, naprosto nehrdinsky, onemocněl nějakou formou otravy naftou, což je v tankovém vojsku stejně smrtelný problém jako vše, čím bombardovali skopčáci. Osmnáct měsíců ležel v nemocniční posteli v sepraných pokrývkách a čas utíkal tak pomalu, že se jeho běh stal naprosto bezvýznamný. A pak, když se stromy začaly zelenat podruhé, dostal dopis, v němž stálo, že jeho strýc Charles zemřel – v pohodlí jako vždycky, v hotelu v Devonu – a že on a jeho sestra dědí všechno.

Byli jste pořád bolestně bez peněz? Tady bylo vše, co je potřeba.

Líbil se vám odjakživa dům v New Forestu, ke kterému náležela velká knihovna strýce Charlese? Pak vstupte!

Chtěli jste se, že všeho nejvíc, osvobodit od dusícího davu, toho tlaku okolí podobnému autobusu přeplněného cestujícím? Zbavit se tuhé disciplíny a znovu se nadechnout? Číst a snít bez pocitu povinnosti ke komukoliv? To všechno teď bylo možné, pokud by skončila válka.

A najednou se válka dýchavičně pomalu stala minulostí. Milese propustili z nemocnice a on se – s propouštěcími papíry v kapse – trochu rozechvěle vydal do Londýna, stále ještě sužovaného nedostatkem; do Londýna dlouhých front, nevyzpytatelně jezdících autobusů a vyprahlých hospod; do města, kde jednu chvíli rozsvítily pouliční osvětlení, ovšem vzápětí světla zhasli kvůli úspoře energie; ale zároveň do Londýna, ve kterém člověk neměl pocit nesnesitelného nebezpečí.

Lidé to vítězství neslavili nijak hystericky, jak se to občas z nějakých důvodů snažily podávat noviny. Filmové týdeníky ukazovaly pouze vlnění emocí na velké hladině města. Miles Hammond si sám pro sebe říkal, že lidé jsou ještě trochu lhostejní proto, že konec války byl stále jaksi nereálný.

Ale něco se přesto probouzelo, někde uvnitř lidských srdcí. Kriketové výsledky se pomalu vracely na stránky novin a bunkry z metra začaly mizet. A dokonce instituce z mírových časů, jako byl Klub vražd...

„To nestihnu,“ řekl si Miles Hammond. Narazil si promočený klobouk ještě víc do očí a odbočil doprava na Romilly Street směrem k Beltringově restauraci.

Čtyřpatrová budova stála vlevo, kdysi bílá omítka pořád ještě slabě svítila i za soumraku. V dálce, na Cambridge Square, burácel pozdní autobus a ulice se slabě chvěla. Osvětlená okna se probíjela mlhou deště, jehož šplouchání tady bylo nějak hlasitější. A u vchodu k Beltringově restauraci stál, stejně jako za starých časů, uniformovaný vrátný.

Pokud jste ale byli pozváni na večeři do Klubu vražd, stejně jste nešli předním vchodem. Místo toho jste zahnuli za roh k bočnímu vchodu v Greek Street. Stačilo vkročit nízkými dveřmi a vystoupat nahoru po schodech pokrytých tlustým kobercem – podle známé legendy to kdysi byl diskrétní vchod určený šlechtě –, a ocitli jste v chodbě o patro výš s dveřmi soukromých rezidencí po jedné straně.

V půli cesty po schodech, kam slabě doléhal tlumený hluk ze vzdálené restaurace, pocítil Miles Hammond nával paniky.

Tenhle večer měl být hostem Dr. Gideona Fella. Ale i přesto, že byl jeho host, nebyl nic jiného než laik.

Klub vražd se stal stejnou legendou, jakou byly hrdinské činy potomků králů, po jejichž soukromých schodech právě stoupal. Členství v klubu bylo omezeno počtem třináct: devět mužů a čtyři ženy. Jména členů byla vážená – některá o to více, oč byla nenápadnější – v právnických kruzích, v literatuře, ve vědě, v umění. Členem byl Justice Coleman, stejně tak doktor Banford, toxikolog a spisovatel Merridew nebo herečka dáma Ellen Nyeová.

Před válkou byli zvyklí scházet se čtyřikrát do roka ve dvou soukromých místnostech u Beltringa. Ty pro ně vždy připravoval vrchní číšník Frédéric. V přední místnosti se nacházel improvizovaný bar a zadní míst-

nost byla určena k večeři. A tito muži a ženy pak v onom druhém pokoji – kam pro tuto příležitost Frédéric vždy na zeď pověsil rytinu obrazu lebky – dlouho do noci diskutovali, ve své důležitosti podobní dětem, o slavných případech vražd.

A teď tady stál on sám, Miles Hammond...

Klid!

Tady byl – neznalý, s pocitem jako podvodník – v promoklém klobouku a plášti do deště, ze kterého na schody kapala voda. V Beltringově podniku, kde by si za starých časů jen málokdy mohl dovolit dát si oběd. Hanebně pozdě, ošumělý až do morku kostí, obávající se chvíle, až vejde a uvidí natahující se krky a tázavě zvednutá obočí...

Klid, zapřísahám tě!

Musel sám sobě připomenout, že kdysi, v dávno zapomenutých dnech před válkou, existoval vědec Miles Hammond: poslední z dlouhé řady akademicky vzdělaných předků, mezi kterými byl i jeho nedávno zesnulý strýc sir Charles Hammond. A jako vědec Miles Hammond v roce 1938 získal Nobelovu cenu za historii. A tato osoba – kupodivu – byl on sám. Nesmí nechat ozvěny nemoci, aby obrousila jeho nervy. Má to nejlepší právo být tady! Ale svět se stále vyvíjí, pořád mění svůj tvar a lidé zapomínají tak snadno.

V poměrně cynické náladě Miles vstoupil do chodby v patře, kde tlumená světla za mléčnými skly osvětlovala nablýskané mahagonové dveře. Chodba byla prázdná a tichá, jen vzdáleně sem pronikal šum hovoru. Stejně vypadala Beltringova restaurace i před válkou. Nad jedněmi dveřmi svítil nápis „Pánská šatna“ a Miles dovnitř pověsil svůj převlečník a klobouk. Na mahagonových dveřích přes chodbu upozoroval cedulku „Klub vražd“.

Miles otevřel dveře a zarazil se.

„Kdo –“ Zcela nenadále jej udeřil ženský hlas. Ozval se s podtónem jakéhosi strachu, dříve než získal zpět svou jemnost a přirozenost. „Promiňte,“ pokračoval hlas nejistě, „ale kdo jste?“

„Hledám Klub vražd,“ odpověděl Miles.

„Ano, samozřejmě. Jen...“

Něco tady nebylo v pořádku. Něco bylo úplně špatně.

Uprostřed první místnosti stála dívka v bílých večerních šatech, které se ostře odrážely od tmavého koberce. Místnost byla jen matně osvětlená, posetá hnědožlutými stíny. Těžké závěsy s podivnými zlatými vzory zakrývaly dvě okna směřující na Romilly Street. Před těmito okny byl přistaven dlouhý stůl s bílým ubrusem, který sloužil jako bar. Vedle desítek nepoužitých vyleštěných sklenic stála lahev sherry, lahev ginu a další alkohol. Kromě dívky v místnosti nebyl nikdo jiný.

Částečně otevřené dveře po pravé Milesově ruce vedly do zadního pokoje. Bylo vidět velký kulatý stůl připravený k podávání večeře s křesly precizně rozmístěnými kolem, lesknoucí se příbory byly položeny se stejnou přesností. Stůl byl ozdoben růžemi, jejichž nachová barva se odrážela od bílého ubrusu se zeleným kapradinovým vzorem. Čtyři vysoké svíčky byly zatím nezapálené. Nad krbovou římsou byla pověšena zarámovaná rytina lebky, groteskní připomínka, že Klub vražd zasedá.

Ale Klub vražd žádné zasedání neměl. Nikdo nebyl ani v druhé místnosti.

Poté si Miles uvědomil, že dívka kráčí směrem k němu.

„Strašně se omlouvám,“ řekla. Nízko položený váhavý hlas, nesmírně příjemný po profesionálně strohých

hlasech ošetřovatelek, zahřál Milese u srdce. „Bylo ode mě velmi nevychované na vás tak vybafnout.“

„Ale vůbec ne! Vůbec ne!“

„Myslím, že bude lepší, když se představíme.“ Zvedla oči. „Jsem Barbara Moreellová.“

Barbara Moreellová? Barbara Moreellová? Která z těch známých osobností to může být?

Byla totiž mladá a měla šedé oči. Nejnápadnější byla její výjimečná vitalita, její živost v tom bezkrevném světě po válce. Ukazovaly to jiskry v jejích šedých očích, držení hlavy a pohyb rtů, jemný růžový nádech pleti na tváři, na hrdle a ramenou nad bílými šaty. Jak dávno je to, přemýšlel Miles, kdy jsem naposledy viděl dívku ve večerních šatech?

A ve světle toho musel *on* vypadat jako strašák!

Na zdi mezi dvěma okny vedoucími na Romilly Street viselo dlouhé zrcadlo. Miles v něm spatřil ztemnělý odraz šatů Barbary Moreellové, zakrytý od pasu dolů barovým stolem a hladký uzel, do kterého měla stažené své jemné blond vlasy. A nad jejími rameny se vznášela jeho vlastní tvář: vyzáblá, zkřivená a směšná, s ostře vysedlými lícními kostmi a hnědé oči s výrazem dychtivosti. Stříbrné nitky ve vlasech mu k jeho třiceti pěti letům přidávaly několik dalších navrch. Vypadal spíše jako nějaký vzdělanecký Karel II. a (probůh) byl stejně tak nepřitažlivý.

„Jsem Miles Hammond,“ řekl jí a téměř zoufale přitom hledal někoho, komu by se mohl omluvit za svou nedochvilnost.

„Hammond?“ Následovala krátká pauza. Její široce otevřené šedé oči jej pronikavě pozorovaly. „To tedy nejste členem klubu?“

„Ne. Jsem host doktora Gideona Fella.“

„Och, doktor Fell? Já také! Také nejsem členka klubu. Ale to je právě ten problém.“ Slečna Moreellová rozhodla ruce. „Ani jeden z řádných členů se dnes večer neobjevil. Celý klub prostě... zmizel.“

„Zmizel?“

„Ano.“

Miles se pozorně díval po místnosti.

„Není tady nikdo,“ vysvětlovala dívka, „kromě vás, mě a profesora Rigauda. Frédéric, ten vrchní číšník, je téměř šílený a profesor Rigaud... no!“ Zarazila se. „Proč se smějete?“

Miles se nechtěl smát. Ačkoli, říkal si pro sebe, těžko by se tomu mohlo říkat smích.

„Prosím o odpuštění,“ spěchal dodat. „Jen jsem myslel na –“

„Myslel na co?“

„Tedy! Celé roky se tento klub scházel, pokaždé s jiným přednášejícím, který předestřel příběh některého proslulého případu. Probírali zločiny, přímo si je vychutnávali, a dokonce nechali pověsit na zeď tamten obraz lebky jako svůj symbol.“

„Ano?“

Sledoval proud jejích vlasů, kadeří tak blondatých, že vypadaly skoro bílé, a které byly, jak mu připadalo, trošku staromódně rozdělené uprostřed. Potkal její šedé oči vroubené tmavými řasami a s černými tečkami duhovky. Barbara Moreellová sepnula ruce. Byla to jedna ze známek dychtivého způsobu, jak na člověka soustředila pozornost. Zdálo se, že visí na každém slovu, které řekl, což velmi pohladilo Milesovy zotavující se rozechvělé nervy.

Usmál se na ni.

„Jen jsem měl na mysli,“ pokračoval, „že by byla naprostá senzace, kdyby ve večer svého setkání všichni členové klubu tajemně zmizeli ze svých domů. Nebo kdyby byl každý z nich v inkriminovaný čas nalezen doma, jak tiše sedí u stolu s nožem v zádech.“

Pokus o vtip nepadl na úrodnou půdu. Barbara Morellová mírně zbledla.

„To je ale hrozný nápad!“

„Opravdu? Promiňte. Jen jsem chtěl...“

„Nepíšete náhodou detektivky?“

„Ne. Ale spoustu jsem jich přečetl. To je – hm...“

„Tohle je *vážné*,“ ujistila jej s naivitou dívenky a barva se jí pomalu vracela do tváří. „Nakonec, profesor Rigaud sem vážil velmi dlouhou cestu, aby popsal ten případ, případ vraždy na věži, a oni se k němu zachovají takhle! Proč?“

Že by se *něco* opravdu stalo? Bylo to neuvěřitelné, bylo to fantastické, ale koneckonců, dnešního neskutečného večera bylo možné vše. Miles vzal rozum do hrsti.

„Nemůžeme udělat něco, jak bychom zjistili, co se děje?“ řekl naléhavě. „Třeba zatelefonovat?“

„To už zkoušeli!“

„Komu volali?“

„Doktoru Fellovi, je to čestný tajemník klubu. Ale nikdo to nevzal. Teď profesor Rigaud zkouší sehnat prezidenta klubu, toho soudce, Justice Colemana...“

Ukázalo se ale, že se profesorovi Rigaudovi prezidenta klubu nalézt nepodařilo. Dveře z chodby se jakoby působením malé exploze rozletěly a profesor vešel dovnitř.

Georges Antoine Rigaud, profesor francouzské literatury na Edinburské univerzitě, měl ve způsobu své chůze divokost pohybu kočky. Byl malý a silný, chvátal a byl

trochu neupravený, od motýlku přes lesklý černý oblek až k botám s hranatou špičkou. Nad ušima se mu ježily velmi tmavé vlasy, které silně kontrastovaly s jeho velkou plešatou hlavou s jemně červeným nádechem kůže. Všeobecně se profesor Rigaud jevil jako muž pozoruhodně pevných zvyků s náhlými záblesky sdílného úsměvu, při kterém bylo možno zahlédnout lesk jeho zlatého zubu.

Ale sdílnost teď byla pryč. Vypadalo to, že tenká skla jeho brýlí, a dokonce i proužek černého kníru se chvějí v nesmlouvavém rozhořčení. Hlas měl drsný a chraptivý, jeho angličtina byla téměř bez přízvuku. Měl pozvednutou ruku dlaní vzhůru.

„Nemluvte na mě, prosím,“ řekl.

Na sedadle křesla čalouněného růžovým brokátem u zdi byl položen sametový černý klobouk s promáčknutou střechou a tlustá hůl se zahnutou rukojetí. Profesor Rigaud se k nim hnal a chňapl po nich.

Jeho chování neslo stopy nejvyšší tragédie.

„Roky,“ prohlásil, když se narovnával, „mě žádali, abych přišel do jejich klubu. Odpovídal jsem jim: ‚Ne, ne, ne! – protože nemám rád novináře.‘ ‚Nebudou tam žádní novináři,‘ říkali mi, ‚kteří by vás mohli citovat.‘ ‚Slibujete mi to?‘ ujišťoval jsem se. ‚Ano.‘ odpovídali mi. Teď jsem tady, vážil jsem sem celou cestu z Edinburghu. Ani jsem nesehnal spací vůz, prý kvůli *prioritám*.“ Narovnal se a zahrozil objemnou paží do vzduchu. „Tohle slovo, *priority*, zavání urážkou každého čestného muže!“

„Poslouchejte, poslouchejte, *poslouchejte!*“ zvolal horlivě Miles.

Profesor Rigaud procitl ze svého rozhořčení a upřel na Milese tvrdá černá očka lesknoucí se za tenkými skořápkami brýlí.

„Souhlasíte, příteli?“

„Ano!“

„To je vaše štěstí. Vy jste –?“

„Ne,“ Miles odpověděl na jeho nevyslovenou otázku, „nejsem žádný z chybějících členů klubu. Jsem také host. Mé jméno je Hammond.“

„Hammond?“ opakoval profesor. V jeho očích vzplály zájem smíšený s podezřením. „Nejste snad sir Charles Hammond?“

„Ne, sir Charles Hammond byl můj strýc. On...“

„Ale ano, samozřejmě!“ Profesor Rigaud luskl prsty. „Sir Charles Hammond je mrtvý. Ano, ano, ano! Četl jsem o tom v novinách. Máte sestru. Vy a vaše sestra jste zdědili knihovnu.“

Barbara Moreellová, povšiml si Miles, vypadala více než jen zmateně.

„Můj strýc,“ otočil se k ní, „byl historik. Žil dlouhé roky v malém domě v New Forestu a sbíral tisíce knih, které se mu tam hromadily v tom nejdivočejším a nejšílenějším nepořádku, jaký si dovedete představit. Ve skutečnosti je hlavní důvod mé návštěvy Londýna snaha sehnat zkušenou knihovnici, která by knihy uspořádala. Ale doktor Fell mě pozval do Klubu vražd...“

„Knihovna!“ vydechl profesor Rigaud. „Knihovna!“

Zdálo se, že v něm vzplálo silné vnitřní rozrušení, které jej rozpínalo jako pára a způsobilo, že se jeho hrud nadmula a pleť ještě trochu víc zčervenala.

„Ten Hammond,“ vysvětloval s nadšením, „byl velký muž! Byl zvědavý! Byl činorodý! On“ – profesor Rigaud zakroutil zápěstím, jakoby chtěl naznačit zamykání klíčem – „se zavrtával do problémů! Za to, abych si mohl prohlédnout jeho knihovnu, bych dal mnoho. Kdybych

ji mohl prozkoumat, to bych... Ale já zapomněl. Jsem rozzuřený.“ Poklepal na svůj klobouk. „Už půjdu.“

„Profesore Rigaude,“ zvolala jemně dívka.

Miles Hammond, vždy citlivý na změnu atmosféry, si uvědomil lehký úlek. Z nějakého důvodu došlo ke slabé změně chování obou jeho společníků, nebo se mu to aspoň zdálo; snad od chvíle, kdy se zmínil o strýcově knihovně v New Forestu. Byl trochu zmatený, možná si to jenom představoval.

Ale ve chvíli, kdy Barbara Moreellová náhle sevřela své ruce a ozvala se, nemohlo už být o zoufalé naléhavosti v jejím hlase pochyb.

„Profesore Rigaude! Prosím! Nemohli bychom nakonec aspoň my zůstat na zasedání Klubu vražd?“

Rigaud se otočil.

„Mademoiselle?“

„Zachovali se k vám nepěkně. Víím to.“ Vrhla se dopředu. Mírný úsměv na jejích rtech byl v rozporu s prosbou v jejích očích. „Ale já se *tolik* těšila na dnešní setkání! Případ, o kterém se mělo hovořit,“ – krátce se obrátila na Milese – „byl opravdu zvláštní a senzační. Stalo se to ve Francii před válkou a profesor Rigaud je jeden z mála žijících lidí, kteří o tom něco vědí. Všechno se to týká...“

„Týká se to,“ pokračoval Rigaud, „vlivu jisté ženy na lidské životy.“

„Pan Hammond a já budeme ohromně pozorné obecnstvo. A ani slovo neřekneme tisku, ani jeden z nás! A navíc, víte, přece se musíme někde najíst, a já pochybuji, že bychom se ještě někde jinde mohli navečeřet, když teď odejdeme. Nemohli bychom zůstat, profesore Rigaude? Nemohli bychom? Nemohli?“

Vrchní číšník Frédéric, bez nálady, rozzlobený a zároveň politováníhodný, proklouzl nevtíravě napůl otevřenými dveřmi z chodby a mírně švihnul prsty k někomu, kdo byl venku.

„Večeře se podává,“ pronesl.

KAPITOLA II

Příběh, který jim během popíjení kávy po obstojné večeři vyprávěl Georges Antoine Rigaud, měl Miles Hammond zpočátku tendenci odmítnout jako výmysl, sen nebo propracovanou povídačku. Částečně to způsobil výraz profesora Rigauda: nabubřelá francouzská obřadnost s kradnými pohledy z jednoho na druhého a zároveň cynické pobavení skryté za vším, co bylo řečeno.

Později samozřejmě Miles zjistil, že každé slovo byla čirá pravda, ale v té chvíli...

V malé jídelně panovalo tlumené ticho a osvětlovaly ji pouze čtyři zapálené dlouhé svíce na stole. Závěsy byly odtaženy a okna pootevřena, aby v té dusné noci proudilo do místnosti aspoň trochu vzduchu. Venku pořád cákaly kapky deště a nachový soumrak prosvěcovalo jedno nebo dvě rozsvícená okna z červeně omítnuté restaurace naproti v ulici.

To vše vytvořilo vhodné pozadí pro příběh, který měli vyslechnout.

„Zločin a okultismus!“ prohlásil profesor Rigaud, mávajíc ve vzduchu nožem a vidličkou. „To jsou jediné vhodné koníčky pro pravého muže!“ Velmi tvrdě pohlédl na Barbaru Moreellovou. „Sbíráte něco, mademoiselle?“

Otevřenými okny zavířil větřík promíšený s vlhkostí, zatočil se místností a rozvlnil světlo svíček. Na tváři dívky se zakymácelly stíny.

„Sbírat něco?“ opakovala.

„Kriminální relikvie?“

„Dobré nebe, ne!“

„V Edinburghu žije muž,“ prohlásil poněkud zamysleně, „který vlastní utěrku vyrobenou z lidské kůže, z těla Burkeho, okradače mrtvol. Šokují vás? Ale jakože je mi bůh svědkem,“ – znenadání se zasmál, odhalil svůj zlatý zub a pak zase zvažněl – „znám jméno dámy, velmi okouzující dámy podobné vám, která ukradla náhrobní kámen z hrobu Dougala, vraha z Moatovy farmy, který je v současné době ve vězení v Chelmsfordu, a ten náhrobní kámen teď stojí v její zahradě.“

„Promiňte,“ ozval se Miles, „ale chovají se všichni, které zajímá zločin... tedy, stejně podivně?“

Profesor Rigaud jeho otázku zvažil.

„Je to zvláštní, ano,“ připustil. „Ale zároveň je to zábavné. I pro mě, jak vám za chvíli předvedu.“

Neřekl již nic dalšího, dokud nebyla večeře ze stolu uklizena a nepodávala se káva. Potom, když si pozorně zapálil doutník, si přitáhl křeslo ke stolu a položil na něj své silné lokty. O nohu si opřel vyleštěnou hůl ze žlutého dřeva, jež se leskla ve světle svíček.

„Kousek od malého městečka Chartres, které leží něco přes šedesát mil jižně od Paříže, žila v roce 1939 jistá anglická rodina. Znáte snad Chartres?“

To místo lze označit za středověké, díky všem těm zčernalým kamenům a snům minulosti, a svým způsobem je to pravda. Rozkládá se v dálce, na kopci, uprostřed lánů žlutého obilí, a nad ním se tyčí nestejně

vysoké věže místní katedrály. Do města je možné vstoupit městskou branou Porte Guillaume. Před vaším autem uskakují husy a kuřata a vy stoupáte po úzké strmé cestě z kočičích hlav k hotelu Grand Monarch.

Pod kopcem se vine řeka Eure, nad níž se tyčí staré městské opevnění a v níž smáčejí své větve okolo rostoucí vrby. Lidé se za chladných večerů procházejí podél těch zdí ve stínu broskvoní.

Zato když jsou trhy – ouha! Bučení hovězího dobytka je jako ďábelské troubení. V řadách stánků, u kterých stojí prodavači stejně hlasití jako domácí zvířata, můžete koupit spoustu nesmyslů. A pověry se tady drží“ – profesor Rigaud krátce zaváhal – „stejně pevně jako mech na skále. Mají zde nejlepší chleba ve Francii a k pití dobré víno. A vy si pro sebe říkáte: ‚Ach! Tohle je to místo, kde se usadím a budu psát knihu.‘

Ale existuje tu i průmysl: mlýny, tavírny železa, sklárny a koželuzny. A ještě další, které jsem ani nezkoumal, protože mě to nezajímá. Zmiňuji to pouze proto, že největší z koželuzen, Pelletier et Cie., vlastnil jeden Angličan, pan Howard Brooke.

Pan Brooke má padesát let a jeho spokojená manželka je asi o pět let mladší. Mají jediného syna, Harryho, kterému je pětadvacet. Dnes už není nikdo z nich naživu, takže o nich mohu klidně hovořit.“

Malou jídelnou proběhlo slabé zamrazení a Miles nebyl schopen říct proč.

Barbara Moreellová, která kouřila cigaretu a zvědavě pozorovala Rigauda, se zavrtěla v křesle.

„Mrtví?“ opakovala. „Pak už nemůže nikomu ublížit, když...“

Profesor Rigaud její slova ignoroval.

„Brookeovi žijí, opakují, kousek od Chartres. Obývají vilu – velkolepě nazývanou zámek, ačkoli to zámek není – přímo na břehu řeky. Tok Eure je zde úzký a klidný s tmavě zelenými odrazy břehů ve vodě. Pojdme si to nakreslit!“

Chvatně, ale přitom opatrně profesor odsunul šálek s kávou.

„Tohle,“ prohlásil, „je vila postavená z šedých kamenů a obklopující ze tří stran dvůr. Toto“ – profesor Rigaud nakreslil prstem namočeným do sedliny od klaretu křivolakou linku – „je řeka, která se vine před domem.“

A tady, nějakých dvě stě yardů severně od vily, se přes řeku klene most. Je soukromý, pan Brooke vlastní pozemky na obou stranách Eure. A ještě dál odtud, ale na druhé straně řeky, než stojí dům, se vypíná stará ruina věže.

Věž je tady známá jako *Tour d'Henri Quatre*, věž Jindřicha IV., z absolutně neznámých důvodů, protože s králem nijak nesouvisí. Kdysi to byla součást zámku vypáleného hugenoty, kteří dobyli Chartres na konci 16. století. Pouze věž zůstala stát: kulatá, vystavěná z kamene, dřevěná patra spálená tak, že zbyla jen skořápka, ve které uvnitř ve spirále stoupají kamenné schody až na rovnou střechu s ochozem kolem.

Věž – všimněte si! – není vidět z vily, kterou obývá Brookeova rodina. Ale výhled z ní je krásný, krásný, krásný!

Jdeme na sever hustou trávou, kolem vrbiček podél říčního břehu, *zde* se řeka stáčí. Nejprve přijdeme ke kamennému mostu, který se zrcadlí ve třpytící se vodě. Kus dál je věž, vznášející se nad mechově zeleným břehem, kulatá, z šedých kamenů, s úzkými střílnami, asi

čtyřicet stop vysoká a v dálce orámovaná řadou topolů. Brookeovi ji používali jako jakousi převlékárnu při koupání, když se chtěli osvěžit ve vodě.

Takže tato anglická rodina – pan Brooke, otec, paní Georgina, matka, a syn Harry – žijí ve své pohodlné vile, šťastně a možná trochu nudně. Až do...“

„Až do?“ pobídl jej Miles, protože profesor Rigaud se zarazil.

„Až do příchodu jisté ženy.“

Profesor Rigaud byl chvíli potichu.

Potom vydechl a pokrčil těžkými rameny, jako by se vzdával veškeré odpovědnosti.

„Já,“ pokračoval, „jsem přijel do Chartres v květnu 1939. Právě jsem dokončil knihu *Život Cagliostro* a chtěl jsem si trochu odpočinout. Můj dobrý přítel, fotograf Coco Legrand, mi představil pana Howarda Brookea jednoho dne přímo na schodech místního hotelu. Jsme sice rozdílní, ale jeden druhému jsme se líbili. On se smál mému francouzskému chování, já jeho anglickému, a tak bylo všechno v pořádku.

Pan Brooke má šedivé vlasy, je rovný, upjatý, ale přátelský a tvrdě pracující ředitel své koželužny. Nosí pumpky, což je stejně tak nezvyklé v Chartres jako třeba farářská sutana v Newcastlu. Je pohostinný, v oku má tik, ale jinak je tak konvenční, že můžete vsadit poslední šilink na to, co kdy udělá nebo řekne. Jeho manželka je kyprá, pěkná, červenolící žena, stejná jako její manžel.

Ale jejich syn Harry...

Ach! To je jiný člověk!

Tenhle Harry mě zajímal. Měl v sobě citlivost, měl představitivost. Co se týká tělesných proporcí a způsobu,

jak se pohyboval, byl to celý otec. Ale pod tou korektní slupkou hrála samá žilka a samý nerv.

Harry byl dobře vypadající mladík: hranaté čelisti, rovný nos, pěkné, široce posazené hnědé oči a blond vlasy, které (myslel jsem si pro sebe) budou stejně šedé jako má otec, pokud nebude držet své nervy na uzdě. Harry byl miláček obou rodičů. Řeknu vám, viděl jsem už slepě milující otce a matky, ale nikdy takové jako ti dva!

Pan Brooke byl růžový pýchou, protože Harry uměl napálit golfový míček do vzdálenosti dvě stě yardů nebo dvě stě mil či jak daleko. Jeho otec byl v sedmém nebi, protože Harry hrál tenis na žhavém slunci jako maniak a získal řádku stříbrných pohárů. Ale před synem to nikdy nedal znát. Říkal jen: ‚Celkem dobré, celkem dobré.‘ Ale neustále se s ním chlubil každému, kdo byl ochoten poslouchat.

Harry se učil pracovat v koželužnách. Jednoho dne zdědí celou továrnu a bude pak stejně bohatý muž jako jeho otec. Je praktický a zná své povinnosti. A přesto chce ten hoch jet do Paříže a studovat malířství.

Můj bože, jak moc to chce! Chtěl by to tolik, že téměř nemůže mluvit. Pan Brooke je, co se týká malířství, laskavý, ale neústupný. Je v tomto ohledu liberální a říká, že malování je naprosto v pořádku jako koníček, ale jako skutečné povolání – jděte! Co se týká paní Brookeové, ta na zmínky o malování reaguje téměř hystericky. Představuje, jak bude Harry žít v podkroví obklopen samými nahými modelkami.

‚Můj chlapče,‘ říká otec, ‚přesně vím, jak se cítíš. Tím samým jsem ve tvém věku procházel také. Ale za deset let se tomu budeš smát.‘

„Nakonec,“ říká matka, „nemohl bys pořád být doma a kreslit třeba zvířátka?“

Načež se Harry slepě rozběhne a na kurtu mlátí do míčku tak, až svého soupeře skoro smete z povrchu. Nebo sedí na trávníku, v bílém obličejí zadumaný a naštvaný výraz. Ti lidé jsou tak čestní, myslí to tak dobře, tak naprosto upřímně!

Nikdy jsem nezjistil, povím vám, zda to Harry se svou prací myslel vážně. Nikdy jsem neměl příležitost dozvědět se to. Protože koncem května toho roku se osobní sekretářka pana Brookea – paní McShaneová, dáma ve středním věku s vážným výrazem v obličejí – polekala mezinárodní situace a vrátila se do Anglie.

To bylo na pováženou. Osobní sekretářka nebyla nijak spojená s prací ve firmě a soukromá korespondence pana Brookea byla rozsáhlá. Ouha! To, jakým způsobem ten člověk psal dopisy, mi často způsobovalo závratě! Jeho investice, charita, přátelé, dopisy do anglických novin... Když diktoval, kráčel tam a zpátky s rukama za zády, šedovlasý s kostnatou tváří a s výrazem přísného morálního rozhořčení kolem úst.

Jeho osobní sekretářka musela být ta nejlepší. Napsal si o ni do Anglie. A tak přijela na Beauregard – jak Brookeovi nazývali svůj dům –, tak tedy přijela slečna Fay Setonová.

Slečna Fay Setonová...

Bylo to 30. května, jak si vzpomínám. Byl jsem u Brookeových na čaji. Seděli jsme u Beauregardu, šedého kamenného domu z počátku 18. století s kamennými tvářemi vytesanými do zdí a bíle natřenými okenními rámy, který byl ze všech tří stran obklopen dvorem vepředu. Byli jsme na tom dvoře pokrytém jemnou trávou a ve stínu vily jsme si dávali čaj.

Před námi se tyčila zeď, s otevřenou velkou bránou z kovových profilů. Za branou běžela podél domu cesta a za ní se nacházel dlouhý travnatý břeh svažující se k řece lemované vrbami.

Papá Brooke seděl v proutěném křesle, své brýle s želvovinovými obroučkami na nose a usmíval se, držíce v ruce suchar pro psa. V každé anglické domácnosti musí být pes. Pro Angličany je trvalým zdrojem úžasu a radosti poznání, že takové zvíře má tolik rozumu, aby sedělo a prosilo o jídlo.

Ale dál!

Tu je tedy papá Brooke a jeho tmavě šedý skotský teriér, který vypadá jako oživlý kartáč. Na druhé straně čajového stolku sedí mamá Brookeová – s šedými, nakrátko střiženými vlasy, pěkná, se zarudlou tváří, ne příliš elegantně oblečená – a nalévá pátý šálek čaje. Na jedné straně stojí Harry, ve flanelovém sportovním oblečení a procvičuje si holí golfové údery na imaginárním míčku.

Špičky stromů se mírně hýbají – francouzské léto! –, listí šelestí a vlní se a nad tím vším mrká slunce, vůně trávy a květin, prostě celková ospalá mírumilovnost – samy se vám zavírají oči a myslíte na...

A v tuto chvíli přijelo taxi a zastavilo před bránou.

Z taxíku vystoupila žena a zaplatila taxikáři tak štědře, že ji i s jejími zavazadly následoval dovnitř. Ostýchavě kráčela po cestičce směrem k nám. Řekla, že se jmenuje Fay Setonová a že je nová sekretářka.

Byla pěkná? *Nebesa!*

Prosím pamatujte – omluvte ten varovně vztyčený ukazováček –, takže, prosím pamatujte, že jsem si na počátku, a možná vůbec, nebyl vědom její krásy. Ne.

Protože měla tehdy i kdykoliv potom dar jisté nenápadnosti.

Pamatuji si, jak stála na cestičce ten první den, zatímco papá Brooke ji puntičkářsky představoval všem včetně psa a mamá Brookeová se jí ptala, nechce-li jít nahoru a umýt se. Byla poměrně vysoká, jemná a štíhlá, na sobě kostým šitý na míru, stejně tak nevtíravý jako ona sama. Šíjí měla štíhlou a těžké, jemné tmavě červené vlasy, oči byly modré, dychtivé a zasněné s náznakem úsměvu, ačkoli se na člověka jen zřídka podívaly přímo.

Harry Brooke neřekl nic. Jen znovu švihl po imaginárním míčku a ozvalo se zašustění posekané trávy, jak ji rozčísila hlava golfové hole.

A já jsem jen kouřil svůj doutník – stále a stále zvědavý ohledně lidského chování – a řekl jsem si pouze pro sebe: „Aha!“

Protože tuhle dívku jste si museli oblíbit. Bylo to zvláštní, možná trochu tajemné. Její oduševnělý vzhled, jemný pohyb, nad to všechno její neuvěřitelná rezervovanost...

Fay Setonová byla, v každém významu toho slova, dáma: ačkoli se zdálo, že se to snaží trochu zakrýt a že je tím polekaná. Pocházela z velmi dobré rodiny, ze starého skotského zchudlého rodu, kteréžto zjištění na pana Brookea mocně zapůsobilo. Nebyla to trénovaná sekretářka, ne, byla trénovaná v něčem jiném.“ Profesor Rigaud se uchechtl a podíval se pronikavě na své posluchače. „Ale byla rychlá a zdatná, obratná a dobře vypadala. Pokud bylo potřeba čtvrtého do bridže nebo někoho, kdo zahraje a zazpívá u piana za večerů při svitu lamp, Fay Setonová byla vždy po ruce. Svým způsobem byla přátelská, ačkoli ostýchavá a pruderní. Často jste ji

mohli zahlédnout, jak sedí a dívá se do dálky. A pro sebe jste si popuzeně pomysleli: o čem asi ta dívka přemýšlí?

To zářivé horké léto...!

Tehdy i voda v řece pod horkým sluncem zhoustla a tekla líně a bylo slyšet hlasité bzučení cvrčků, když padl večer. Na to už nikdy v životě nezapomenu.

Fay Setonová byla citlivá osůbka a příliš se neoddávala sportům, což ale bylo způsobeno především jejím slabým srdcem. Už jsem se vám zmínil o kamenném mostě a zbořenině věže, kterou Brookeovi používali jako převlékárnu, když se šli koupat. Jen jednou nebo dvakrát si Fay Setonová šla zaplavat – vysoká a štíhlá, rudé vlasy schované pod gumovou čepičkou, prostě překrásná – s Harrym Brookem, který ji povzbuzoval. Jezdil s ní po řece na lodičce, bral ji do kina na Laurela a Hardyho, aby slyšela jejich perfektní francouzštinu, procházel se s ní v těch nebezpečně romantických lesících v okolí řeky Eure.

Jasně jsem poznal, že se do ní Harry zamiloval. Rozumějte – nebylo to tak rychle jako v nádherných románech od Anatola France: ‚Miluji tě! Jak se jmenuješ?‘, ale došlo k tomu dost brzo.

Jedné červnové noci do mého pokoje v hotelu Grand Monarch přišel Harry. Nikdy by o tom nehovořil s rodiči. Ale svou zpověď vychrlil na mou hlavu. Možná je to tím, jak kouřím svůj doutník a málo mluvím – působím nejspíš účastně. Učil jsem jej číst naše velké romantické spisovatele, nutil jsem ho přemýšlet a je možné, že jsem tím přispíval k utváření jeho názorů. Harryho rodiče by asi nebyli nadšeni.

Té noci, zpočátku, jenom stál u okna a hrál si s lahvičkou inkoustu, dokud ji nevyžil. Ale nakonec z něj vypadlo vše, kvůli čemu přišel.

„Jsem do ní blázen,“ řekl. „Požádal jsem ji o ruku.“

„Nu?“ odvětil jsem já.

„Nechce mě,“ vyhrknul Harry – a na vteřinu jsem myslel, zcela vážně, že se vrhne z okna ven.

Tohle mě tedy ohromilo: myslím její odpověď, a ne ten náznak zoufalství z neopětované lásky. Protože bych byl přísahal, že Fay Setonová je tím mladým mužem okouzlená a přitahuje ji. Tedy, mohl bych přísahat do té míry, pokud jsem správně interpretoval její záhadné chování: její oči pod dlouhými řasami, které se na vás nikdy přímo nepodívaly, jakási prchavá duševní nepřítomnost.

„Třeba jste na to šel příliš zhurta.“

„Nejsem v tom zběhlý,“ odpověděl Harry a udeřil pěstí do stolu, kam předtím vylil inkoust. „Ale minulou noc jsme se procházeli na břehu řeky. Svítil měsíc...“

„Chápu.“

„A já jsem Fay vyznal lásku. Líbal jsem ji na ústa a krk, – ohó! to je opravdu důležité – ,málem jsem přišel o rozum. A pak jsem ji požádal, aby si mě vzala. Kráčela, bílá jako duch v tom měsíčním světle, a řekla Ne, ne, ne!, jako kdybych pronesl něco strašidelného. A za chvíli utekla a zmizela ve stínu té rozbořené věže.“

„Celou dobu, co jsem ji líbal, pane profesore, tam Fay stála ztuhlá jako socha. Cítil jsem se fakt pod psa, to vám řeknu. I když jsem si uvědomoval, že jí nejsem hoden. A tak jsem běžel za ní k věži, prodral se křovím a zeptal se jí, jestli miluje někoho jiného. Malinko zalapala po dechu a řekla, že ne, samozřejmě že ne. Tak jsem se ptal dál, jestli se jí nelíbím, ale ona přiznala, že ano. Takže jsem prohlásil, že nepřestanu doufat. A já to *doopravdy* nevzdám.“

Enfin!

Tohle mi tedy Harry Brooke pověděl, když stál u okna mého hotelového pokoje. Stále víc si nad tím lámu hlavu, protože Fay Setonová byla opravdová žena každým coulem. Harryho jsem utěšoval, říkal jsem mu, že musí mít odvalu a že ji nepochybně, pokud bude taktní, získá.

A opravdu se mu to povedlo. Ani ne za tři týdny mi Harry triumfálně oznámil – mně a svým rodičům –, že se s Fay Setonovou zasnoubil.

Osobně si myslím, že ani papá Brooke, ani mamá Brookeová nebyli příliš nadšeni.

Chápejte, proti té dívce nepadlo ani slovo. Nebo proti její rodině, proti předkům nebo její pověsti. Ne! Ve všech směrech byla v pořádku. Mohla být o tři nebo čtyři roky starší než Harry, ale co na tom? Papá Brooke mohl mít pocit, neurčitým anglickým způsobem, že je tak nějak nedůstojné, aby si jeho syn vzal dívku, která byla jeho zaměstnankyní. Ale ty řeči o sňatku byly příliš nenadálé. Vyvedlo je to z rovnováhy. Nicméně oni by asi byli spokojeni jen v případě, že by si Harry vzal milionářskou dcerku se šlechtickým titulem, a i to pouze tehdy, že by opustil domov až v pětatřiceti nebo čtyřiceti.

Takže co vlastně mohli říct než: ‚Bůh vám žehnej.‘

Mamá Brookeová zatnula zuby a slzy jí tekly po lících. Papá Brooke se k synovi začal chovat rázně a srdečně, jako chlap k chlapovi, docela jako by Harry přes noc znenadání vyrostl. Zároveň si oba rodiče šeptali ‚Určitě to všechno bude v pořádku.‘ způsobem, jakým by se na pohřbu dohadovali o místě, kam odchází ubohá duše nebožtíka.

Ale prosím, povšimněte si: oba dva se velmi radovali. Jakmile jednou té nové skutečnosti uvykli, našli v ní zalíbení. Tak se chovají rodiny všude na světě a Brookeovi

nebyli o nic méně konvenční. Papá Brooke už se těšil, jak bude jeho syn tvrději pracovat v rodinném podniku a vybuduje firmě Pelletier et Cie. význačnější renomé. A nakonec, čerstvě oddaný pár může bydlet u nich ve vile nebo aspoň rozumně blízko. Bylo to ideální. Bylo to lyrické. Bylo to nádherné.

A pak... tragédie.

Nejtemnější tragédie. Říkám vám: tak nečekaná a obrovská, jako zásah blesku.“

Profesor Rigaud přestal vyprávět.

Seděl nakloněný kupředu, silné lokty opřené o stůl, paže zvednuté. Hlavu měl mírně ke straně a pokaždé, když upozornil na nějaký detail, ukazováčky prstů klepl působivě o sebe. Byl jako přednášející ve škole. Lesknoucí se oči, holá hlava, dokonce i komický proužek knírku vyzařovaly velkou horlivost.

„Ha!“ pronesl.

Vyfoukl vzduch nosem a napřímil se. Tlustá hůl opřená o jeho nohu spadla na podlahu s klapnutím. Zvedl ji ze země a opatrně ji opřel o stůl. Sáhl do náprsní kapsy a vyňal složený svazek listin a fotografii asi poloviční velikosti, než bylo obvyklé.

„Toto,“ prohlásil, „je fotografie slečny Fay Setonové. Je kolorovaná, nijak nepřikrášlená, fotil ji můj přítel Coco Legrand. A rukopis se souhrnem celého případu. Napsal jsem jej speciálně pro archiv Klubu vražd. Ale podívejte se, prosím, na tu fotku!“

Posunul ji přes stůl, přičemž z ní odmetl pár drobků ležících na ubruse.

Přes vlastní rameno na ně pohlížela jemná tvář, zneklidňující a strašidelná. Oči měla daleko od sebe, nad nimi tenké hnědé obočí, nos měla nevelký a rty byly plné

a poněkud smyslné, ačkoliv to bylo v protikladu k ušlechtilosti, s jakou držela hlavu. Rty skrývaly v koutcích náznak úsměvu. Váha tmavočervených vlasů, měkkých jako vlna, se zdála pro tak útlý krk příliš velká.

Fotografie nebyla krásná. Přesto zneklidňovala mysl. Něco v těch očích – snad ironie, snad hořkost skrytá pod nepřítomným výrazem? – člověka vyprovokovalo a hned zase zmizelo z dosahu.

„A teď mi řekněte!“ ozval se profesor Rigaud, s pyšným zadostiučiněním někoho, kdo věří, že má pevnou půdu pod nohama. „Vidíte v té tváři něco zlého?“

KAPITOLA III

„Něco zlého?“ opakovala Barbara Moreellová.

Georges Antoine Rigaud se zdál být zachvácen nějakým velkým vnitřním pobavením.

„Přesně, přesně, přesně! Proč jsem ji vylíčil jako velmi nebezpečnou ženu?“

Slečna Moreellová sledovala vyprávění s naprostým zaujetím a mírně pohrdavým výrazem. Jednou nebo dvakrát rychle pohlédla na Milese, jako by chtěla něco říct. Sledovala profesora Rigauda, jak zvedl vyhaslý doutník ležící na okraji talířku, triumfálně z něj potáhl a zase jej odložil.

„Obávám se,“ – znenadání zvedla hlas, jako by měla na té věci nějaký zájem – „obávám se, že se musíme vrátit k podstatě problému. Jak to myslíte, nebezpečná? Že je nebezpečná, protože... no, zamotá hlavu každému muži, kterého potká?“

„Ne!“ odvětil profesor Rigaud důrazně.

Znovu se zachichotal.

„Přiznávám,“ ve spěchu dodal, „že mnoho mužů by mohlo být ten případ. Jen se podívejte na tu fotografii! Ale to jsem neměl na mysli.“

„Tak potom v jakém směru *nebezpečná*?“ trvala na svém Barbara Moreellová a v šedých očích se jí objevil

napjatý lesk, možná dokonce slabé rozčilení. Vystřelila svou další otázku jako nějakou výzvu. „Myslíte – jako zločinec?“

„Má drahá slečinko! Ne, ne, ne!“

„Tak tedy milostná dobrodružství?“

Barbara uhodila dlaní na hranu stolu.

„Nebo nějaká potížitka, je to ono?“ vykřikla. „Pomtěšilá? Zlomyslná? Nebo donašečka?“

„Znovu opakuji,“ prohlásil profesor Rigaud, „že Fay Setonová nebyla nic z toho, co jste zmínila. Promiňte starému cynikovi, jako jsem já, když bude trvat na tom, že svým puritánským způsobem byla naprosto šlechetná a dobrosrdečná.“

„Tak co tedy zbývá?“

„To, co zbývá, mademoiselle, je opravdová odpověď na ono tajemství. Tajemství nepěkných pověstí, které se rozšířily po celém Chartres a okolí. Tajemství, proč ji náš klidný, konzervativní pan Howard Brooke, její budoucí tchán, proklel na tak veřejném místě, jako je banka Crédit Lyonnais...“

Barbaře tiše uteklo malé zajíknutí nedůvěřivosti nebo opovržení. Zněla v tom nedůvěra nebo odmítnutí celé věci jako úplně nemožné. Profesor Rigaud po ní šlehl pohledem.

„Pochybujete o tom, co říkám, mademoiselle?“

„Ne! Samozřejmě že ne!“ Do tváří se jí vehnala červeň.
„Co já o tom vím?“

„A co vy, pane Hammonde, řeknete *něco*?“

„Ano,“ odvětil Miles nepřítomně. „Já jsem –“

„Díval jste se na fotografii?“

„Ano. Díval jsem se na tu fotku.“

Profesor Rigaud rozevřel potěšeně oči.

„Zapůsobila na vás, že?“

„Je v ní něco zvláštního,“ pokračoval Miles a mnul si rukou čelo. „Ty její oči! A způsob, jakým má otočenou hlavu. Překvapila i fotografa!“

Miles Hammond byl unavený muž, který se právě zotavoval z velmi dlouhé nemoci. Potřeboval klid. Potřeboval být v osamění domu v New Forestu, mezi starými knihami a se sestrou, která by o něj pečovala do doby, než se sama vdá. Nechtěl, aby jeho sny něco narušilo. Přesto seděl a zíral na fotografii. Díval se na ni ve světle svíček, dokud se mu vybledlé barvy mírně nerozpily. Profesor Rigaud zatím pokračoval.

„Ty pověsti o Fay Setonové...“

„Jaké pověsti?“ zeptala se Barbara ostře.

Profesor to mírně ignoroval.

„Já sám, slepý jako netopýr, jsem nic nepoznal. Harry Brooke a Fay Setonová se zasnoubili v polovině července. Nyní vám něco povím o 12. srpnu.“

Ten den, který zprvu vypadal jako každý jiný, jsem psal kritickou stať pro časopis *Revue des Deux Mondes*. Každé ráno jsem tak pracoval ve svém pohodlném hotelovém pokoji, celý týden. Ale po obědě jsem vyrazil nechat se ostříhat na *Place des Epars*. A když už jsem tam byl, řekl jsem si, že si půjdu vybrat šek do *Crédit Lyonnais*, dřív než banka zavře.

Bylo velmi horko. Celé dopoledne byla obloha tmavá a zatažená, občas nezřetelně zaduněl hrom a spadlo pár kapek deště. Ale nebylo to nic než slabé mrholení, žádná průtrž mračen, nic, co by nám přineslo ulehčení a ochlazení. Takže jsem se vydal do *Crédit Lyonnais*. A první osoba, kterou jsem potkal, byl Howard Brooke vycházející z ředitelovy kanceláře.

Zvláštní?

Trochu divné, ano! Protože vzhledem k tomu, že to byl svědomitý muž, očekával bych, že bude v tu dobu ve své kanceláři.

Pan Brooke se mi zdál nespávat. Měl na sobě plášť do deště a tvídovou čapku. Přes levou ruku měl pověšenou svou hůl a v pravé ruce držel starou aktovku z černé kůže. Tehdy se mi zdálo, že jeho světle modré oči jsou zvláštně vodové. Také jsem nikdy předtím nezaznamenal u člověka tak činorodého povislou kůži pod bradou.

„Můj drahý Brookeu!“ spustil jsem a potřásl mu sám rukou. I jeho ruka byla chabá ve stisku. „Můj drahý Brookeu,“ pokračoval jsem, „to je ale neočekávané potěšení! Jak se daří všem u vás doma? Co vaše dobrá manželka, co Harry a Fay Setonová?“

„Fay Setonová?“ opáčil. „K čertu s ní.“

Ouha!

Mluvil anglicky, ale tak hlasitě, že se pár zákazníků v bance ohlédlo. Ten dobrý muž byl zrudlý rozpaky, ale byl tak utrápený, že mu to bylo úplně jedno. Vyvedl mě ven z banky, kde nás nikdo nemohl poslouchat. Potom otevřel aktovku a ukázal mi její obsah.

Uvnitř byly čtyři naprosto nové svazečky anglických bankovek. V každém balíčku bylo dvacet pět dvacetilíbrovek, celkem dva tisíce liber.

„Musel jsem pro ně telegrafovat do Paříže,“ sdělil mi a ruce se mu třáslly. „Víte, myslel jsem, že anglické peníze budou lákavější. Jestli to Harry s tou ženskou nevzdá sám, budu ji muset uplatit. Ale teď mě musíte omluvit.“

Narovnal se, zavřel tašku a beze slova odkráčel.

Dostali jste někdy, přátelé, velmi tvrdou ránu do žaludku? Takovou, že vám z očí vytryskly slzy, žaludek se

zvedl a vy jste se náhle cítili jako pokroucená gumová hračka? Tehdy jsem měl stejný pocit. Zapomněl jsem si nechat proplatit šek, zapomněl jsem na všechno. Vrátil jsem se do hotelu, mrholilo a kočičí hlavy na *Place des Epars* se proměnily v černé a kluzké kameny.

Ale jak jsem brzo poznal, nebylo mi dáno pustit se do psaní. Asi o půl hodiny později, ve čtvrt na čtyři, zazvonil telefon. Myslel jsem, že vím, kdo volá, ale tentokrát jsem to neuhodl. Byla to mamá Brookeová, paní Georgina, která říkala:

„Pro lásku boží, profesore Rigaude, okamžitě sem přijďte.“

Tentokrát, přátelé, jsem byl víc než jen znepokojen.

Tentokrát jsem byl naprosto a dokonale zděšen, a přiznávám to!

Naskočil jsem do svého fordu a hnál jsem auto k jejich domu tak rychle, jak jen to bylo možné, řídil jsem ještě hanebněji než jindy. Stále ještě nepršelo naplno, aby déšť prolomil to zatracené horko, které nás obklopovalo. Když jsem dorazil na Beauregard, vypadala vila zcela opuštěně. Zavolal jsem hlasitě dole v hale, ale nikdo neodpověděl. Pak jsem běžel do přijímacího pokoje a tam jsem našel mamá Brookeovou. Promočený kapesník v ruce, seděla vzpřímeně na pohovce a ze všech sil se snažila, aby na její tváři nebylo vidět pohnutí.

„Madam,“ zvolal jsem, „co se děje? Co zlého se přihodilo mezi vaším manželem a slečnou Setonovou?“

Vykřikla na mě, protože jsem byl jediný, komu se mohla svěřit. „Nevím!“ zvolala a bylo jasné, že mluví pravdu. „Howard mi nic neřekl. Harry jen utrousil, že ať je to co chce, je to nesmysl, ale taky jsem z něj nic nevytáhla. Nic už není normální. Před pouhými dvěma dny...“

Ukázalo se, že před dvěma dny došlo k šokující a neočekávané události.

Blízko Beauregardu, u hlavní cesty do *Le Mans*, bydlel farmář jménem Jules Fresnac, který Brookeovým dodával vajíčka a čerstvou zeleninu. Jules Fresnac měl dvě děti – sedmnáctiletou dceru a šestnáctiletého syna –, ke kterým se Fay Setonová chovala tak laskavě, že ji všichni měli rádi. Ale před dvěma dny potkala Fay Setonová na cestě Julese Fresnaca s jeho vozem, na bílé cestě roubené topoly a obilnými lány. Jules Fresnac seskočil z vozíku, tvář modrou a odulou vzteky a řval a křičel na ni, dokud si rukou nezakryla oči.

Tohle všechno viděla služka mamá Brookeové, Alice. Byla příliš daleko, aby zaslechla, o co se jednalo. Mužův hlas byl stejně tak chraptivý vzteky, že skoro nebyl k poznání. Ale když se Fay Setonová otočila a utíkala pryč, Jules Fresnac ještě sebral kámen a hodil ho po ní.

Pěkný příběh, což?

To vše mi mamá Brookeová vypověděla s bezmocnými gesty rukou, zatímco seděla na pohovce v přijímací místnosti.

„A teď,“ pokračovala, „Howard odešel k té věži, k věži Jindřicha IV., aby se setkal s ubohou Fay. Profesore Rigaude, musíte nám pomoci. Musíte něco udělat.“

„Ale madam! Co mohu dělat?“

„Nevím,“ odpověděla mi. „Ale něco hrozného se stane! Vím to!“

Ukázalo se, že pan Brooke přišel z banky domů ve tři hodiny, s aktovkou plnou peněz. Sdělil své ženě, že se rozhodl vypořádat Fay Setonovou (tak to nazval) a že si s ní smluvil schůzku ve čtyři hodiny na věži.

Potom se zeptal mamá Brookeové, kde je Harry, a prohlásil, že by chtěl, aby byl Harry u vypořádání přítomný. Odpověděla, že Harry je nahoře ve svém pokoji a že píše dopis, takže se otec vydal nahoru za ním. Harryho nenašel – ten v tu dobu opravoval motor v garáži – a za chvíli sešel zase dolů. ‚Vypadal tak *politováním*hodně,‘ popsala ho paní Brookeová, ‚tak staře a táhl se pomalu, jako by byl nemocný.‘ Potom papá Brooke opustil dům a vydal se směrem k věži.

Ani ne za pět minut se z garáže vynořil Harry a ptal se, kde je jeho otec. Mamá Brookeová mu to poněkud hystericky řekla. Harry chvíli stál, přemýšlel a něco si pro sebe mumlal a potom se *sám* vydal k věži Jindřicha IV. Během celé té doby se Fay Setonová neukázala.

‚Profesore Rigaude,‘ křičela na mě Harryho matka, ‚musíte jít za nimi a něco udělat. Jste tady náš jediný přítel a musíte hned za nimi!‘

Práce pro (ehm) starého strýčka Rigauda? Proboha! Ale přesto jsem za nimi vyrazil.

Když jsem odcházel z domu, uslyšel jsem třesnutí hromu, ale pořad ještě doopravdy nepršelo. Kráčel jsem na sever podél východního břehu řeky, až jsem přišel ke kamennému mostu. Přes něj jsem přešel na západní břeh. O kus dál po této straně se tyčila nad řekou ona zmiňovaná věž.

Vypadala dost zpustošeně, řeknu vám, když jste k ní klopýtali přes staré kusy zčernalého kamene – ohněm ožehlé a zarostlé plevelem –, které jediné zůstaly z původní stavby. Vchod do věže byla jen klenutá díra proražená ve zdi. Byla orientovaná na sever, na opačnou stranu od řeky, směrem na otevřenou louku, za níž byl vidět kaštanový lesík. Přiblížil jsem se k věži, obloha se ještě víc zatáhla a vítr skučel stále silněji.

Ve dveřích stála Fay Setonová a dívala se na mě.

Fay Setonová v tenkých kytíčkových hedvábných šatech, bez punčoch a v sandálech z kožených pásků. Přes paži měla položené plavky, ručník a koupací čepičku, ale plavat nebyla, protože její lesklé rudé vlasy byly zcela suché a upravené. Dýchala pomalu a těžce.

„Mademoiselle,“ spustil jsem a ani v nejmenším netušil, co bych měl udělat, „hledám Harryho Brookea a jeho otce.“

Trvalo asi pět vteřin (ale zdálo se, že to bylo nekonečně dlouho), než odpověděla.

„Jsou tady,“ odvětila mi. „Nahore. Na ochozu věže.“ Přísahám, že znenadání se v jejích očích objevil výraz člověka, který viděl něco strašného. „Zdálo se mi, že se hádají. Asi bych je teď neměla rušit. Omluvte mě.“

„Ale mademoiselle –!“

„Prosím omluvte mě!“

S odvrácenou tváří pak zmizela. Pár kapek dopadlo do větrem zmítané trávy a další hned následovaly.

Strčil jsem hlavu do vchodu. Jak už jsem uvedl, věž nebyla nic víc než kamenná skořápka, po jejímž obvodu se kolem zdí šplhaly spirálovitě vzhůru schody. Nahore byl jenom čtvercový otvor, který ústil na plochou střechu. Uvnitř věže se zvedala dávná vlhkost od řeky. Prostor byl prázdný jako otevřená dlaň, kromě pár dřevěných lavic a rozbitých křesel. Vnitřek docela dobře osvětlovala úzká dlouhá okna podél schodů, ačkoli venku už začínala zuřit bouřka a blesky létaly po obloze.

Nahore bylo slabě slyšet rozzlobené hlasy. Zavolal jsem na ně a můj hlas se dutou ozvěnou nesl tím kamenným džbánem. Hlasy nahore zmlkly.